

[Lilli Gyldenkilde]

den generelle arbejdsløshed, men da der ikke er tydelige tegn på en effektivt forbedret fordeling af arbejdet via nedsat arbejdstid, afspadsering af overarbejde og igangsættelse af uddannelsesreform, er der brug for nogle lappeløsninger, der dog betyder en vis form for beskæftigelse. Såfremt der var politisk vilje hertil, ville der også kunne skaffes flere job til unge arbejdsløse. F.eks. kunne man lave nogle ordninger ved offentlige licitationer, således at den, der fik arbejdet tildelt, skulle ansætte mindst 2 unge arbejdsløse for hver 10 personer, der kom i arbejde. På samme måde kunne man stille krav om, at der skulle indgå EFG-lærlinge.

For de unge kvinder må der gøres en indsats. Unge kvinder – ofte med meget små børn, de er alene med – befinder sig i en helt umulig situation. De lever af bistandshjælp, der bestemte ikke er noget at råbe hurra for, og ser vi på arbejdsløshedens sammensætning, er kvinderne jo i overtal. Ikke mindst, fordi de ingen uddannelse har eller næsten ingen uddannelse har. Derfor er de også til rådighed for arbejdsmarkedet i de traditionelle områder med høj ledighed.

Jeg skal ikke undlade at pege på, at SF som det eneste parti herinde har fremsat et forslag, der kunne være en begyndelse til at indføre specialordninger for kvinder. Jeg skal samtidig påpege, at det bliver nødvendigt, at der i arbejdsformidlingen ude omkring ansættes flere ligestillingskonsulenter for at få kvinderne til at indse, at de må søge ind i utraditionelle erhverv, hvis de ikke skal blive ved med at bære den største del af ledigheden. En rapport fra Bjerringbro, som vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget, viser jo, at det kan nytte at gøre en indsats på dette område.

Men ikke kun herindefra svigtes de unge, også ude i virkelighedens verden svigtes de. Vi ser, hvorledes der ved indførelse af ny teknologi, der kræver et mindre antal lønmodtagere, laves forskellige aftrædelsesordninger, påregnes naturlig afgang osv. – hvilket vi selvfølgelig støtter – men det, der står tilbage, er, at ungdommen ikke får en chance for at komme ind på arbejdspladserne.

Der må og skal skaffes nye arbejdspladser, og det kan gøres, hvis man ophører med at lukke af for boligbyggeri og opførelse af plejehjem osv. osv. I øvrigt ved vi også, at inden for den kollektive trafik kunne der blive

brug for flere unge, men med de nedskæringer, som vi i øjeblikket ser, er det ikke helt aktuelt. Det må vi erkende. Det, der altså er brug for, er det stik modsatte af, hvad denne regering lægger op til. Det kan ungdommen bestemt ikke være tjent med.

Jeg havde her i mit manuskript noget mere, jeg skulle sige, men vil nu tale uden manuskript, for jeg blev ærlig talt noget forbavset, da jeg hørte fru Ritt Bjerregaard fra socialdemokratiet håne socialistisk folkeparti for at have rejst en upræcis forespørgsel angående ungdommens problemer. Ja, hun tillod sig endda at ironisere over det – men det er jo ungdommen, der ironiseres over. SF er ikke vigtig i den sammenhæng. Det er ungdommens problemer, det handler om, og det var dem, man – ufrivilligt måske, det ved jeg ikke – kom til at ironisere over. Hvad må den far og mor ikke tænke, som sidder derhjemme og måske får besked om, hvad der er foregået fra denne talerstol i dag, hvor man har drøftet ungdommens problemer? Hvad må de ikke tænke, hvis de sidder med deres arbejdsløse unge, som har det skidt, og så skal høre, at der laves en komedie ud af det? En gammel Holbergkomedie om Jeronimus, der siger: Frisk mod, så skal det nok gå alt sammen. Jeg synes, det var forkasteligt, og det var utrolig arrogant. Det undrede mig egentlig, at man kunne holde sådan en tale og så munde ud i at stille et dagsordensforslag fælles med SF – som i øvrigt i store træk er udarbejdet af SF. Men det må være svært at være socialdemokrat. Det er vel ikke så underligt, når man tænker på, at socialdemokratiet har haft magten til for meget nylig. Jeg skal ikke påstå, at de ikke gjorde noget, medens de sad der, for det gjorde de. Men jeg finder det meget påfaldende, at man ikke vil være med til at presse på, at der bliver gjort mere, når enhver kan se, at det, denne regering har lagt op til af offentlige besparelser, og hvad ved jeg, kommer til at betyde øget arbejdsløshed og også kommer til at betyde øget ungdomsarbejdsløshed.

I den situation må man stå her og lytte til, at f. eks. venstres ordfører siger, at nu skal familien til at være en oase. Jeg tænkte uvilkårligt: det er et mareridt. Det er et mareridt at sidde derhjemme med to arbejdsløse unge mennesker, der ikke kan få lov til at komme ud og prøve deres kræfter i dette samfund. Det er ikke nogen oase. I øvrigt hænger det